

ROZTRĄCONY (3) *part praet pass pf*

Oba o jasne.

sg m N roztrącony (1). ◇ [V roztrącony.] ◇ f N roztrąconą (1). ◇ pl N subst roztrącon(e) (1).

Sł stp s.v. roztrącić, Cn, Linde brak.

Rozbity, pogruchotany; uszkodzony (3) : Cassata classis, Rozbita łódź/ Rostrącona. Mącz 40a; Quassatus, Rozbity/ Rostrącony/ Rołchwiány. Mącz 339a.

a. *O ludziach: poraniony, poturbowany; może też: zabity (1) : [Pozdrowion bądź kwitnący czełarzki [tj. Chrystusowy] grzbiecie [...] / na krzyż rzuczacz ciężko rostrącony / y na krzyżu gwałtem rościągany Pozdraw A8v.]*

roztrącony o co (1): bo áni łámi zwiécie gdy przypádnie możnieyłsy ná was ták iż y wy y dzieci wálfe od pierfi odięte będą o kámieñ rostrącone. RejPs 204v.

Synonimy: podruzgany, podruzgotany, rozbity, roztluczony, słuczony, zgruchotany; a. podrapany, poobrażany, poraniony.

Cf ROZTRĄCIĆ

ALKa